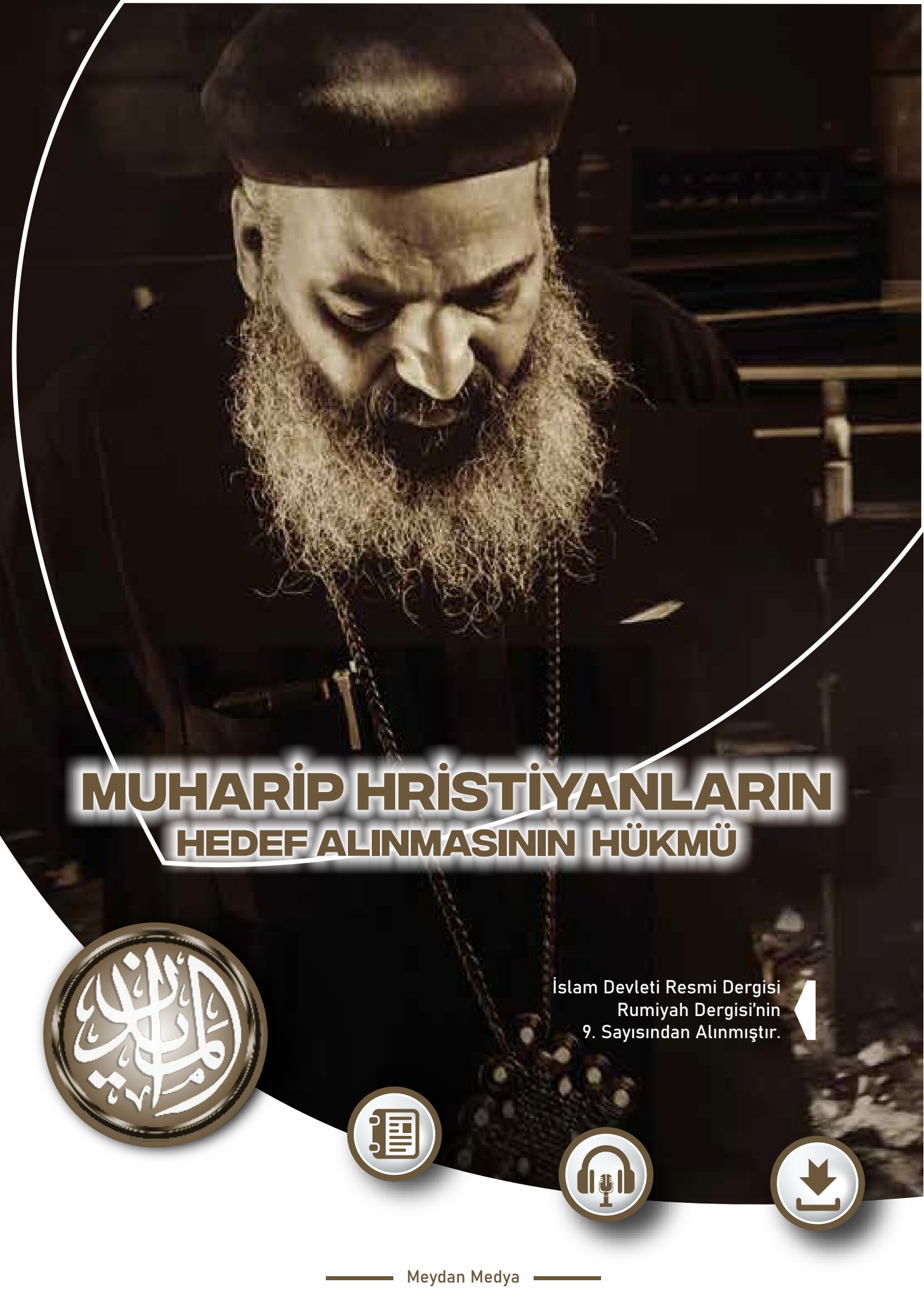

MUHARİP HRİSTİYANLARIN HEDEF ALINMASININ HÜKMÜ

İslam Devleti Resmi Dergisi
Rumiyah Dergisi'nin
9. Sayısından Alınmıştır.

Yeryüzünün doğusunda ve batısında yaşlı, çocuk, kadın ve erkek Müslümanlar ölürken, müşrikler ve mürtedler Müslümanların beldelerine ve köylerine her türlü yıkıcı silahı üzerlerine yağdırarak musallat olmuşken kötü âlimler, sapıklık davetçileri ve demokrasi hiziplerinin tağutları, mücahidlerin ellerinin ulaştığı müşrikler için ağlamakta ve haçlı dostlarına yapılan her saldırıdan beri olduklarını ilan etmektedirler. Bunlar, İslam'ın bu amelleri helal görmediğini zan ederler ve bu operasyonları yapanları bu dini bozduklarıyla onları itham ederler. Hatta günahkâr dillerini ve necis kalemlerini, harbi kâfirlerin malları ve kanlarına masumiyet vermek için kullanırlar. Ve âlemlerin Rabbinin müşrikler hakkındaki hükmünü ikame eden seçkin muvahhidleri kınarlar. Bu muvahhidler, sadece sözleri ile değil bilakis eylemleri ile de tağutları ve dostlarını mahve-den şer'i ahkâmları yeniden hayata geçirdiler.

Bu mübarek operasyonlardan biri de; İslam Devleti askerlerinin Mısır ve Sina'da muharip Hristiyanlara yönelik yaptıkları operasyonlardır. Nitekim onları suikast ve saldırılar ile hedef aldılar ve kiliselerine ateş ve patlayıcılarla saldırdılar. Onları kahrettiler ve onlarda derin yaralar bıraktılar. Onlara yapılan en son mübarek eylem, Mısır'ın güneyinde ve kuzeyinde, İskenderiye ve Tanta mıntıkasında bulunan en büyük kiliselerine 12 Recep 1438 Pazar günü bayram günlerinde eş zamanlı patlamalar ile saldırmalarıydı. Nitekim müşrik Hristiyanlardan ve mürted tağut askerlerinden olan dostlarından 200'den fazla ölü ve yaralı meydana geldi. Öncesinde de sonrasında da hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun.

Bu kısa makalemizde, Mısır'daki Hristiyanların ırzları, malları, canları ve kiliseleri konusunda İslam'ın hükmüne ışık tutacağız. Ta ki yaşayan da bir delil üzere yaşasın ve helak olan da bir delil üzere helak olsun. Allah doğru yola iletendir.

Müşrikleri Bulduğunuz Yerde Öldürün...

Müşriklerde asıl olan kanlarının mübah olmasıdır. Çünkü Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Haram aylar çıkınca Allah'a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." [Tevbe, 5]

Allah'a şirk koşmak kanı helal kılar. Allah'a iman ise kanı masumlaştırır. Nitekim Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: "İnsanlar, Allah'tan başka hak ilah yoktur deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Her kim Allah'tan başka hak ilah yoktur derse malını ve canını benden korumuş olur. İslam'ın hakları bundan müstesnadır. Onun hesabı ise Allah'a aittir. [Muttefekun Aleyh]

Müşrikler kanlarını ancak zimmet, sözleşme veya eman akidleri ile masumlaştırabilirler. Onun kanını bu şekilde korumaya alması bu akidlerle oluşan arızi bir durumdur. Çünkü asıl olan kanlarının mübah olmasıdır. Sözleşmelerini bozmaları veya sözleşme veya eman sürelerinin dolması gibi akidleri zail olursa, kanlarında asıl olana dönülür ki; o da, kanlarının mübah olmasıdır. Ve bu konuda Müslümanlar arasında herhangi bir ihtilaf da yoktur.

Müşriklerin Kanları Ancak İman veya Eman ile Masumlaşır

Allah ﷻ, Mısır ve diğer Müslümanların beldelerinde yaşayan Hristiyanların, Müslümanların zimmetlerine girerek veya zelil bir şekilde cizye ödeyerek kanlarını koruyabilmelerini helal kılmıştır. Nitekim Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayan ve hak din İslâm'ı din edinmeyen kimselerle, küçülerek (boyun eğerek) kendi elleriyle cizyeyi verinceye kadar savaşın. [Tevbe, 29]

Eğer bunu yaparlarsa kanları, malları ve ırzları masumlaşır. Ancak İslam'ın hakları bundan müstesnadır. Anlaşmalı, zimmet ehli ve eman verilmiş kâfirlerin kanlarının haram olduğuna dair naslar çoktur ve meşhurdur. Onlardan biri, Allah Resulü'nün ﷺ şu sözleridir: "Anlaşmalı bir kâfiri öldüren cennetin kokusunu alamaz. Hâlbuki cennetin kokusu, 40 yıllık mesafeden hissedilir." [Buhari rivayet etti.]

İmam Ahmed ve diğerlerinin rivayetinde şöyle geçer: "Her kim zimmet ehlinden birini öldürürse..." bir diğer delil ise Ömer'in ﷺ sözleridir. Nitekim Ömer ﷺ Ebu Lu'lu' tarafından vurulduktan sonra şöyle demiştir: "Ben, benden sonraki devlet başkanına: Allah'ın zimmetiyle ve Resulünün zimmetiyle Kitap ehline verilen taahhüdlerin onlara tastamam yerine getirilmesini, onların arkalarından haklarının korunması yolunda muharebe edilmesini ve onların

Mısır'daki muharib Hristiyanlara düzenlenen saldırıdan sonra

ancak takat getirebilecekleri miktar cizye ile mükellef tutulmalarını vasiyet ediyorum." [Buhari rivayet etti]

Bu hal üzere Allah'ın dostlarının sünneti, faziletli asırlarda devam etti. Müslümanların zimmetlerine girenlere, Müslümanların onlara koştukları şartlara ve sözleşmelerine bağlı kaldıkları sürece onlara güvence verdiler. Sözleşmesini bozanlara ise Allah Resulü'nün Yahudilere uyguladığı gibi onlara ne söz ne de eman vardır. Nitekim Allah Resulü ﷺ: "Herhangi bir şeyi gizlemeyeceklerine ve saklamayacaklarına dair onlara şart koştu. Eğer bunu yaparlarsa onlara ne zimmet vardır ne de masumluk vardır." [İbn-i Hibban rivayet etti.]

Ne zaman onların maldan bir takım şeyleri gizledikleri Allah Resulü'ne beyan olunca -ki o da Huyay bin Ahtab'a ait bir maldı- Allah Resulü ﷺ Ebi Hukayk'ın iki oğlunu öldürdü. Onlardan biri, Safiyye bint-i Huyay bin Ahtab'ın kocasıydı. Allah Resulü ﷺ, sözlerini bozdukları için onların zürriyetlerini ve kadınlarını köle aldı ve mallarını dağıttı. [İbn-i Hibban Sahih'inde ve Beyhaki Sünen'inde bunu rivayet etmiştir.]

Bir Müslümanın bir müşriğe olan emanı, tüm Müslümanlar için bağlayıcıdır ve ellerini onlardan çekmeleri gerekir. Nitekim üzerinde ittifak edilen hadiste, Ali ﷺ dedi ki; Allah Resulü ﷺ dedi ki: "Müslümanların zimmeti birdir. En alttaki bile onu gözetir. Her kim bir Müslümanın verdiği emanı bozarsa Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerinedir. Kıyamet gününde onun farz veya nafile hiç bir ibadeti kabul edilmeyecektir." Aynı şekilde Ali'den rivayet edilen hadiste Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır:

"Mü'minlerin kanları denktir. Başkalarına karşı onlar tek bir el gibidirler. En alt seviyede biri de olsa, emanlarını tanırlar. Haberiniz olsun! Bir mü'min bir kâfire karşılık ve sözleşme sahibi (bir gayr-i müslim de) ahdi esnasında, kâfire karşılık (kısas yoluyla) öldürülmez." [Ahmed bin Hanbel, Ebu Davud ve Nesai rivayet etti.]

Mısır Hristiyanları, Muharip Kâfirlerdir

Bugün Mısır'da ikamet eden Hristiyanlar muharip kâfirlerdir. Muharip kâfir, zimmet ehli veya eman akdi olmayanlardır. İster savaşçı olsun ister olmasın, ister İslam dinini kötülesin ister kötülemesin, ister Müslümanların kanlarına ve mallarına tecavüz etsin ister etmesin fark etmez. Durum böyle olduğu halde, Mısır Hristiyanları tüm bu düşmanlıkları yapmış iken onların hali nasıl olur? Mısır Hristiyanları,

Müslümanlar aleyhinde savaşmak için kullanılan silahı taşımaktadırlar. Hatta onlar, Hristiyanlardan Müslüman olanlara devam ettikleri düşmanlıkları sürecinde bu savaşa bizzat iştirak edenlerdir. Şirke geri dönünceye kadar onları kaçırdılar, öldürdüler ve dinlerinde onları fitneye düşürdüler. Nitekim onların çoğu, tağutların şeriatini koruyan ve Müslümanlarla savaşan tağutun askerleri, istihbarat servislerinin çalışanları ve polisleridirler. Hatta onlar, Mısır'da tağut Sisi'nin en sadık destekçileri, en yakın dostları ve Müslümanlarla savaşında en vefakâr ortaklarıdırlar. Onlar, rahipleri ve keşişleri, en çok İslam'ın, Kur'an'ı Kerim'in ve Allah Resulü'nün ﷺ aleyhinde konuşanlardır. Onlar, Allah'ın ﷻ öldürülmesini emrettiği küfrün önderleridir. Nitekim Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozup dininize dil uzatırlarsa, küfrün elebaşlarını öldürün. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki, vazgeçerler." [Tevbe, 12]

Onlar da Onlardandır...

Mısır Hristiyanları dâhil olmak üzere Muharip Hristiyanların genel olarak kanlarının helal olmasıyla beraber onlardan hedef alınanlar savaşabilenleridir. Savaşabilenler demek, hakikatte silah taşımasa bile silah taşıyabilecek kudrette olan veya savaşanlara görüş ve istişaresi ile destek olanlardır. Ancak normal olarak kadın, çocuk, yaşlı, zayıf gibi silah taşıyamayanlar ise asıl itibari ile öldürülmez köle alınırlar. Buna rağmen şirkleri üzere kaldıkları için kanlarının herhangi bir masumiyeti yoktur. Çocuklar babalarına tabidirler. Bunlardan silah taşıyanlar, çocuk veya kadın bile olsa öldürülürler. Savaşa görüş veya istişaresi ile bile olsa destek verenler yaşlı ve zayıf bile olsa öldürülürler. Çünkü Nebi ﷺ Huneyn'den sonra Dureyd bin Samme'nin öldürülmesini ikrar etmişti. Nitekim Dureyd, savaşa güç yetirmeyen yaşlı bir adamdı. Lakin kavmi içinde görüş ve istişare sahibiydi. Bu kıssa, sahihayn ve diğer sünen kitaplarında mevcuttur.

Hristiyanların kadınlarından ve çocuklarından savaşçı olmayanlarının hedef alınmadan yanlışlıkla öldürülenlerin kanı, savaşçı olanların kanı gibi hederdir. Çünkü bunların kanı, İslam veya sözleşme ile masum kılınanlar gibi değildir. İşte bu şekilde İmam Buhari Allah ona rahmet etsin kitabında; "Evlere yapılan gece baskınlarında isabet alan çocuklar ve zürriyetler konusu" başlığı ile konu açmış ve Sa'b bin Cessame hadisini rivayet etmiştir. Nitekim Sa'b şöyle dedi: "Allah Resulü'ne ﷺ, gece baskınlarında isabet alan müşriklerin kadınları ve zürriyetleri soruldu. Allah Resulü ﷺ dedi ki; "Onlar da onlardandır." [Muttefekun Aleyh]

Kadın ve çocuklar, saldırılarda direk hedef alınmadan öldürülebilirler. Örneğin mücahidlerin, savaşçıları diğerlerinden ayırt etmelerinin güçleştiği gece baskınlarında bunları direk hedef almadan öldürmeleri caizdir. Aynı şekilde füze, havan, patlayıcı kemer ve bombalı araç gibi genele zarar veren silahlarla kadın ve çocukların, savaşçıların içlerine karıştığı bir yerde direkt hedef alınmadan öldürülmeleri de caizdir. Bu tür silahlarla hedef alınmalarının caizliğinin delili ise, Allah Resulü'nün ﷺ Taif ehlini mancınıklarla hedef almasıdır. Nitekim Allah Resulünün mancınıklarla hedef aldığı Taif ehlinin bulunduğu kale içinde, öldürülmesi kastedilmeyen kişiler, savaşçılarla iç içeydiler ve ayırt edilmeleri mümkün değildi. Aynı şekilde Amr bin el-As, İskenderiye ehlini mancınıklarla hedef almıştı. İmam Begavi gece baskınları konusunda dedi ki; "Bunda, şirk ehlinin içlerinde zürriyetleri ve kadınları bile olsa gece baskınları gibi gaflet anlarında öldürülmelerinin caizliğine dair bir delil vardır. Kadın ve çocuklarının öldürülmelerinin nehyedilmesi, ayırt edilmelerinin mümkün olduğu durumlar içindir. Aynı şekilde eğer kale içerisinde iseler mancınıkla hedef alınmaları, ateş ile onlara atış yapılması veya su ile boğulmaları caizdir. Allah Resulü ﷺ taif ehlini mancınık ile hedef almıştır. Ben-i Mustalık'a iki defa baskın düzenlemiştir. Ve gece baskınlarını ve yakmayı emretmiştir. [Şerhu's Sunne]

Küfrün Önderlerini Öldürün...

Aynı şekilde ruhbanlar için asıl olan, elimizi onlardan çekmemizdir. Çünkü Ebubekir ﷺ Yezid bin Ebi Süfyan'a şöyle demiştir: "Muhakkak ki sen, Allah için nefislerini bir yere kapattıklarını zannedenleri bulacaksın. Onları, nefislerini kendisi için hapsettiklerini zannettikleri şey ile bırak." [Malik rivayet etti.]

Onlara öldürülme hükmü vermek, kavimleri arasındaki duruşlarına göre değişir. Eğer onlar, kavimlerinden uzaklaşmış ve mabedlerine çekilmiş, onların yerleşim yerlerine girmiyor ve onlara görüş ile destek olmuyorlar ise, onlar bu halde oldukları sürece kendi hallerine bırakılırlar.

Mısır'daki muharib Hristiyanlar mücahidlerin hedefinde

Ancak onlardan herkim onların içine karışıyor, batıl dinlerine davet ediyor, onlara nasihat ediyor veya onunla istişare ediliyorsa, bu haldeki rahiplerin hükmü diğer savaşçılardan farklı değildir. Hatta bunlar, diğer savaşçılardan küfür ve bozgunculukta daha şiddetlidir. İşte bu şekilde İslam âlimleri, insanlardan ayrılıp mabedlerine çekilen ruhbanlar ile kiliseleri ayakta tutan papazların arasını ayırmışlardır. Kiliseleri ayakta tutan papazlar öldürülür ve köle alınırlar lakin insanlardan uzaklaşıp mabedlerine çekilen ruhbanlar öldürülmez ve köle alınmazlar. Bununla beraber bu ruhbanların kanlarının herhangi bir masumiyeti de yoktur. Çünkü onlar, küfür ve şirk üzereler.

Bundan dolayı, Mısır gibi muharip Hristiyanların kiliselerini ayakta tutan papazların öldürülme ve eziyet verilmeleri ile Allah'a yakınlaşılır. Hatta bunlar, küfrün elebaşlarıdırlar. Bunlar, Allah'ın ﷻ haklarında: "onlar, rahiplerini ve bilginlerini Allah'ın dışında rabler edindiler" [Tevbe, 31] dediği Allah'ın dışında kendilerine ibadet edilen tağutlardır. Allah'ın izni ile onları öldürmekte büyük ecirler ve sevaplar vardır.

İmam İbn-i Teymiyye -Allah ona rahmet etsin şöyle dedi: "Âlimlerin, öldürülmesi ve kendilerinden cizye alınması konusunda tartıştıkları ruhbanlar, Allah Resulü'nün halifesi Ebubekir es-Sıddık'tan ﷺ rivayet edilen hadiste zikredilenlerdir. Nitekim Ebubekir ﷺ Yezid bin Ebi Süfyan'ı Şam'ı fethetmeye emir olarak gönderirken ona yaptığı vasiyette şöyle dedi: "Muhakkak ki sen, Allah için nefislerini mabedlere kapatanları bulacaksın. Onları, nefislerini kendisi için hapsettikleri şey ile bırak. Akıllarına danışılan bir kavme de rast geleceksin, kendilerine danışılan kafaları vurun. Çünkü Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Küfrün elebaşlarını öldürün. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki, vazgeçerler." [Tevbe, 12]

...Ancak savaşta görüşüne başvurulma, kışkırtma gibi eliyle veya diliyle dindaşlarına yardım eden rahipler, âlimlerin ittifakı ile mabedinde yalnız bile olsa güç yetirildiğinde öldürülürler veya cizye alınırlar.

...Halkını Allah'ın dininden alıkoyan, insanların mallarını batıl yollarla yiyen, Allah'ın dışında Rabler edinmeye razı olan küfrün önderlerinin öldürülmeyeceğini veya dinde zarar açısından onlardan daha az zararlı ve mal olarak genel halktan cizye alınmasına rağmen bunlardan cizye alınmayacağını hiçbir alim söyler mi? Ne söylediğini bilen biri bunu söylemez. Ancak şüphe, Rahip kelimesinin genel ve özel anlamının ne olduğundadır." [Mecmuu'l Fetava]

Nihayet Onları Çökertip Etkisiz Hâle Getirdiğinizde Bağı Sıkı Bağlayın...

Muharip Hristiyanların kanlarının mubah olduğunu bildikten sonra bildik ki; onların cariye ve köle alınmaları da mübahtır. Aynı şekilde onları çökertip

etkisiz hâle getirdikten sonra, esir alınmaları, diğer esirlerle takas yapılmaları veya fidye karşılığında serbest bırakılmaları da caizdir. Çünkü Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "(Savaşta) inkâr edenlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun. Nihayet onları çökertip etkisiz hâle getirdiğinizde bağı sıkı bağlayın (sağ kalanlarını esir alın). Artık bundan sonra (esirleri) ya karşılıksız ya da fidye karşılığı salıverin. Savaş sona erinceye kadar hüküm budur." [Muhammed, 4]

Mısır ve diğer küfür diyarlarındaki Müslümanlar onları çökertip etkisiz hâle getirdikten sonra Hristiyanların küçüklerini ve büyüklerini, kadınlarını ve erkeklerini esir alabilirler ve tağutların hapishanelerinde esir olan Müslüman kardeşleri ile onları takas yapabilirler. Çünkü Hristiyanların canları tağutların yanında değerli ve önemlidir. Onların arkasında haçlı ülkeler bulunmaktadır. Onları talep eder ve onları savunurlar. Aynı şekilde onları fidye karşılığında da salabilirler. Lakin Müslüman esirlerle takas yapmaları daha faziletlidir. Eğer Müslümanlar için bir maslahat olacaklarını düşünürler ise onlara minnet ederek karşılıksız olarak da salabilirler.

Mısırdaki Hristiyanların Elinde Bulunan Kiliselerin Yıkılması

Hristiyanların kiliselerinin haddi zatında herhangi bir hürmeti yoktur. Çünkü bu mekânlarda Allah'a küfredilmekte ve ona şirk koşulmaktadır. İmam İbn-i Teymiyye -Allah ona rahmet etsin- Hristiyanların kiliseleri hakkında şöyle dedi: "Oralar Allah'ın evleri değildir. Allah'ın evleri sadece mescidlerdir. Bilakis kiliseler, içinde Allah zikredilse de asıl itibari ile Allah'a küfredilen mekânlardır. Evler, ehlinin menzilesindedirler. Kilisenin ehli kâfirlerdir. Oralar, kâfirlerin ibadet ettikleri evlerdir. [Mecmuu'l Fetava]

Yine İbn-i Teymiyye şöyle dedi: "Her kim kiliselerin Allah'ın evleri olduğuna veya oralarda Allah'a ibadet edildiğine yahut Yahudi ve Hristiyanların yaptıklarının Allah'a ibadet ve Resulüne itaat olduğuna itikat ederse veya o bunu sever ve buna razı olursa o kâfirdir. Çünkü bu inanç ve davranış, onların dinlerinin doğru olduğu inancını içerir. Bu da küfürdür. Veya kiliselerin açılmasında ve dinlerinin ikamesinde onlara yardım eder veya bunun Allah'a yakınlaşma ve itaat olduğuna itikad ederse o kâfirdir. Çünkü bu, dinlerinin sahih olduğu inancını içerir." [Mecmuu'l Fetava]

Müslümanların onlardan zorla aldıkları her toprak parçasında, Müslümanlar onlara kiliselerinde belli bir dönem ibadet izni verseler de oradaki kiliseleri yıkabilir veya ele geçirebilirler. Kiliselerinin kalması üzerine onlarla yapılan anlaşmalarda, sözleşmelerine vefalı kalmalarına bağlıdır. Eğer anlaşmalarını bozarlarsa kiliselerine karışmanın haramlığı biter ve Müslümanlar oraları yıkabilir veya kaldırabilirler. Çünkü yıkılmalarının haram olmaları sözleşmeye bağlıdır kiliselere değil. Sözleşmenin bitmesi veya bozulması halinde ise artık herhangi bir haramlıkları kalmamaktadır.

Vatikan'a ve Hristiyanların diğer kalelerine karşı savaş devam edecek

İmam İbn-i Teymiyye -Allah ona rahmet etsin- şöyle demektedir: "Müslümanlar, Ömer bin Abdulaziz ve diğer halifeler döneminde zorla ele geçirdikleri topraklarda Hristiyanlardan cizye alıp kiliselerine belli bir dönem müsaade ettikten sonra çok sayıda kiliselerine el koydular. Müslümanlardan hiçbiri de bunu inkâr etmedi. Bilindi ki; eğer Müslümanlara bir zarar gelmeyecekse zorla ele geçirilen topraklardaki kiliselerin yıkılması caizdir. Onlardan yüz çevirenlerin yüz çevirmeleri, Müslümanların azlığı gibi nedenlerdendir. Nitekim Allah Resulü ﷺ Yahudileri sürgün etmekten yüz çevirmişti. Ta ki; Ömer bin Hattap رضي الله عنه onları sürgün etti." [Mecmuu'l Fetava]

Hristiyanlarla herhangi bir sözleşmenin olmayışı veya onlar tarafından sözleşmelerin bozulmasından sonra kiliselerinin yıkılması, tahrip edilmesi veya ganimet alınmasının haramlığı ortadan kalkınca, onların bu kiliseleri, Müslümanlar için helal olan diğer malları gibi olurlar. İbn-i Teymiyye -Allah ona rahmet etsin- söyle dedi: "Zorla alınan topraklardaki kiliselerden ziyade, anlaşmalarını bozmaları halinde daha önce anlaşma yapılmış kiliselerin bile alınması caizdir. Nitekim Allah Resulü ﷺ. anlaşmalarını bozduklarında Kurayza ve Nadir Yahudilerinin ellerindekini almıştı. Sözünü bozanlar asli kâfirlerden daha kötü bir durumdadırlar." [Meseletun Fi'l Kenais]

Allah Resulü ﷺ ve sahabeleri, Hayber gazvesinde olduğu gibi müşriklerin evlerini yıkmış ve mallarını telef etmişlerdi. Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Öyle ki, evlerini hem kendi elleriyle, hem de mü'minlerin elleriyle yıkıyorlardı. Ey basiret sahipleri, ibret alın." [Haşr, 2]

Ve şöyle buyurmaktadır: "Hurma ağaçlarından her neyi kesmişseniz veya kökleri üzerinde dimdik bırakmışsanız, (bu) Allah'ın izniyledir ve fasık olanları alçaltması içindir." [Haşr, 5]

İmam Şafi -Allah ona rahmet etsin- şöyle dedi:

"Kâfirler Müslüman olana veya cizye verene kadar Müslümanların kâfirlerin mallarını yakmaları veya harap etmeleri haram değildir. Taşınabilir bir menkul ellerine geçince bunu yakmaları caiz değildir. Çünkü bu mal artık Müslümanlarındır. Taşınabilir malların dışında taşınamayan gayrı menkuller ise yakılabilir. [El-Umm] Onların kiliseleri gibi genel olan malları, yakılıp yıkılması daha evladır. Çünkü bunlar birinin malı değildir. Kiliseleri yıkım ve tahrip ile hedef alınması meşru bir ameldir. Ve bu amelle Allah'a yakınlaşmak caizdir.

Onlarla savaşın ki Allah sizin elinizle onları azaplandırsın...

Hulasa; içinde Mısır Hristiyanlarının da bulunduğu muharip Hristiyanların kanları, malları ve ırzları haram değildir. Çünkü bunlar muhariptirler, zimmet ehli değillerdir. Onlardan öldürülenlerin kanları hederdir. Malları Müslümanlar için helaldir. Bu saldırılarla öldürülmesi kast edilmeyen kişilere eziyet ulaşsa bile, onları kahreden en büyük şey, Allah'a ﷻ şirk koşmadan iman edene ve zelil bir şekilde cizye verene kadar onların savaşçılarını, özellikle de onlardan olan tağutlarını ve küfrün önderlerini öldürüp onlara eziyet etmek, kiliselerini ve manastırlarını yıkmak ve tahrip etmektir. Allah en doğrusunu bilendir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.